

Sygn. akt V KO 90/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon

SSA del. do SN Dariusz Czajkowski (sprawozdawca)

w sprawie A. P. B.

skazanego z art. 296 § 2 i 3 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 24 kwietnia 2014 r.

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 19 grudnia 2012 r. w sprawie II AKa [...]

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w O.

z dnia 24 lutego 2012 r. w sprawie III K [...]

na podstawie art. 544 § 2 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić wniosek,

2. zwolnić skazanego A. P. B. od kosztów sądowych postępowania wznowieniowego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 lutego 2012 r., sygn. akt III K [...], Sąd Okręgowy w O. uznał A. B. za winnego popełnienia czynów określonych w art. 296 § 2 i 3 k.k. i skazując go za te czyny wymierzył mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności oraz 250 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda.

W wyniku apelacji wniesionej przez prokuratora i obrońcę oskarżonego, Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 19 grudnia 2012 r., sygn. akt II AKa [...], zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do A. B. w ten tylko sposób, że podwyższył orzeczoną wobec tego skazanego karę łączną grzywny do 300 stawek po 20 zł każda, w pozostałej zaś części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Wniosek o wznowienie postępowania zakończony wyżej wymienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] wniósł obrońca skazanego A. B.. Wskazując na przesłankę określoną w art. 540 § 1 ust. 2 lit. a i b, w uzasadnieniu swojego wniosku podniósł, że „(...) w dniu 24 września 2013 r. przed Sądem Okręgowym w K. ujawniły się nowe okoliczności, które wskazują, że skazany A. B. nie otrzymał korzyści materialnej w postaci 200 000 zł oraz pieniędzy w walizce w zamian za ingerowanie na korzyść współoskarżonych w proces kredytowy na niekorzyść Banku, a rzekome relacje przyjacielskie pomiędzy skazanymi B. a G. nie miały miejsca”.

W pisemnej odpowiedzi na wniosek Prokurator Prokuratury Generalnej wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przed omówieniem merytorycznych powodów, dla których wniosek obrońcy został uznany za bezzasadny - i to w stopniu oczywistym – poczynić należy uwagę natury ogólnej, iż istniejący z mocy art. 545 § 2 k.p.k. tzw. przymus adwokacki w zakresie sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania został wprowadzony przez ustawodawcę w celu m.in. podniesienia poziomu fachowego pism procesowych, które inicjują postępowania w przedmiocie wzruszenia prawomocnych orzeczeń. Decyzja o wznowieniu postępowania może zapaść jedynie w wyjątkowych sytuacjach, ściśle limitowanych przypadkami określonymi w rozdziale 56 k.p.k. Z uwagi na trudność i doniosłość przedmiotowej materii, która powodować ma przecież wzruszenie domniemania prawidłowości prawomocnych orzeczeń, ustawodawca zdecydował się – tak jak w przypadku postępowania kasacyjnego – powierzyć obowiązek sporządzania pism w powyższych sprawach fachowym podmiotom prawniczym. Dlatego też wniosek o wznowienie postępowania powinien spełniać nie tylko określone przepisami wymogi formalne,

ale również odpowiednie standardy merytoryczne, o których w realiach przedmiotowej sprawy mówić – niestety- nie sposób.

Powołując się na przesłanki *de novis*, obrońca wskazuje, że pojawiły się obecnie nowe fakty w postaci zeznań świadka P. K., które ten złożył w innym toczącym się postępowaniu w sprawie o sygn. III K [X.]. Dalej podnosi, iż Sąd *meriti*, jak i Sąd odwoławczy nie dał skazanemu A. B. wiary właśnie w oparciu o zeznania świadka P. K.. Podaje, że „(...) *cała konstrukcja prezentowana przez Prokuraturę oraz przyjęta przez Sąd za wiarygodną opierała się właśnie na rzekomo nieprofesjonalnych relacjach skazanego A. B. z „pośrednikiem” J. G. (...) oraz na rzekomym przekazaniu pieniędzy, co miał widzieć św. K.. Brak było jakichkolwiek wiarygodnych dowodów poza jego zeznaniami (...).* Również *pracownicy Banku, poza św. K. nie potwierdzali obciążających obu oskarżonych okoliczności.*” (patrz str. 2 uzasadnienia wniosku).

Powyższe tezy, celowo przytoczone przez Sąd Najwyższy dosłownie i w obszernych fragmentach, w sposób oczywisty nie znajdują odzwierciedlenia w faktach i nie polegają na prawdzie. W oparciu o lakoniczne, kilkudzaniowe zeznania, złożone przez P. K. w zupełnie odrębnym postępowaniu, Autor wniosku o wznowienie stara się podważyć ustalenia i oceny, dokonane w postępowaniu, w którym materiał dowodowy zgromadzony został w kilkudziesięciu tomach akt, a omówiony w nieprzeciętnie wnikliwych i obszernych uzasadnieniach wyroków sądów obu instancji. Analizując te uzasadnienia stwierdzić należy, że świadek P. K., wbrew temu co podaje obrońca, nie tylko że nie był dowodem wyłącznym, w oparciu o zeznania którego A. B. został skazany, ale jego relacje nie stanowiły nawet dowodu o znaczeniu drugorzędnym (por. zeznania z k.5577 – 5579). Lektura uzasadnienia Sądu *a quo* jednoznacznie dowodzi, że to relacje innych świadków oraz współoskarżonych, jak też inne dowody, rozpatrywane w swoim logicznym powiązaniu, stanowiły kanwę ustaleń faktycznych oraz ocen dokonanych w niniejszej sprawie. Nie wiadomo zatem, co obrońca miał na myśli, pisząc w swoim wniosku o decydującym znaczeniu relacji P. K. dla ustaleń co do winy jego klienta, poczynionych w przedmiotowej sprawie Sądu Okręgowego w O. o sygn. akt III K [...], a zaaprobowanych w szczegółowo i dogłębnie uzasadnionym wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 grudnia 2012 r., sygn. akt III K [...]. Z obszernej

motywacyjnej części wyroku obu sądów *expressis verbis* wynika, o jakie dowody oparły się one, uznając winę A. B. (patrz w szczególności str. 50 - 57, 60 - 63 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego, str. 46 – 58 uzasadnienia Sądu Apelacyjnego). Znamienne jest, że wśród zawartych w powyższych uzasadnieniach rozważań, tylko raz pojawia się nazwisko świadka P. K. (str. 9 *in fine* uzasadnienia Sądu Okręgowego), ale wbrew twierdzeniu obrońcy jego relacje z k. k.5577 – 5579 nie tylko, że nie służyły za kanwę całej konstrukcji oskarżenia oraz nie były powodem odrzucenia linii obrony A. B., ale ich znaczenie w obliczu innych dowodów, szczegółowo przez oba Sądy omówionych, było dla ustaleń przedmiotowej sprawy wręcz drugorzędne.

Z powyższych względów wniosek obrońcy o wznowienie postępowania jest bezzasadny w stopniu oczywistym.

O kosztach związanych ze złożeniem wniosku o wznowienie postępowania kosztach Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 639 k.p.k., uwzględniając wniosek obrońcy A. B. o zwolnienie z obowiązku ich ponoszenia. Koszty te nie są wprawdzie wysokie, ale uiszczenie ich przez skazanego, który otrzymuje bardzo niskie świadczenie rentowe, dodatkowo obciążone egzekucją, byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

[aw]